

Kansanvalta

Kirj. William Kanta.

VUOSIKYMMENIÄ sitten saarnattiin sosialistien taholta kansanvallan tärkeydestä ja sen välttämättömyydestä. Porvaristo itsekkin puhuu kansanvallasta, (democracy) mutta sosialistit ottivat puheensa aiheeksi yleinen kansanvalta. (Social democracy).

Tässä puhumme ainoastaan Yhdysvalloista. Kansanvaltapuolue on ollut toinen kahdesta valtapuolueesta, jotka vuorottain ovat hallinneet Yhdysvaltain valtiollista elämää. "Kansa" siis hallitsee tasavaltaisessa maassa edustajiensa kautta, senaattorien, lainlaatijain ja kongressimiesten yhteisellä järjellä. "Kansa" on tietysti "omaan" hallintoonsa tyytyväinen, sehän on selvä. Miten muuten voisikaan olla?

Mutta mikä on kansa. tai "suuri yleisö," kuten sitä joskus tavataan sanoa. Se on se elementti Yhdysvalloissa, joka muodostaa yleisen mielipiteen, joka lukee kaikki porvarilehdet, täyttää yliopistot, muodostaa roskejoukot, Kluxit y. m. ja lopuksi täyttää kirkot, hullujenhuoneet ja vankilat.

SE on siis kansa, se suuri yleisö, johon on niin helppo vaikuttaa, kun se vain käy tehokkaasti. Kun suurpääoman palkkaama neropatti puhuu esim. radioon, innostuu "kansa" kuuntelemaan ja hurraamaan. Se innostuu nyrkkitappekseen jos siinä on "jotain sisällä." Se innostuu sotilasparaateihin, jotka täyttävät kadut suurissa tai pienissä kaupungeissa. Se menee sotaan riemusta ulvoen, kun sille sanotaan, että "isänmaa" on vaarassa. Se on valmis seuraamaan lippua, olipa sitten asia oikea tai väärä. Sellaista on kansa. Kokoonpanoltaan se muodostuu pikkuporvareista, liikemiehistä, maanviljelijöistä ja yleensä sanoen hyvinvoivista asukkaista, niihin lukeutuen tietämätön työläisaines.

Kansa on siis se jota johdetaan ja jota on pakko johtaa. Ilman johtajia se on avuton. Ajattelemaan se kokonaisuutena ei kykene, siksi se lainaa järkeä johtajiltaan, politikoitsijoilta. Niille "kansa" maksaa hyvin ja hyvin he osaavat vaatia-kin hallinnostaan. Ajattelukyvytön kansa lamotaan kauniilla puheilla ja suurilla lupauksilla. Sen vaistot kiihoitetaan sen tai tämän asian palvelukseen, ja se politikoitsija, kellä on luukkain kieli, on tietenkin hermaavin. Hän on "kansan" ystävä. Hän

siis hallitsee kansan tahdosta. Se on "kansanvaltaa."

Jotkut pienisieluiset idealistit ovat joskus kuulleet, että kansa voidaan valistaa ja että se itse tulee ajattelukykyiseksi. On kuviteltu ja kenties vieläkin kuvitellaan, että kansa omaksuu esim. sosialistiset ihanteet noin vain järkevästi ajatellen. Niinmuodoin siis tultaisiin sosialismiin, jossa "kansa" olisi korkein käskijä. Voisiko se olla mahdollista? Ei milloinkaan. Sosialidemokratian ihanteet ovat kauniimmat kuin porvaripuolueiden, mutta kansa ei vain lainaa niille huomiota. Liian uusiako? Onhan sosialismia saarnattu ja levitetty kirjojen avulla viimeiset viisikymmentä vuotta Yhdysvalloissa. On kulkenut vaalipuhujia, perustettu sanomalehtiä, tehty yhtä ja toista, mutta — kansa on yhä kuuro, mykkä ja sokea. Ei kertaakaan vielä ole presidentin vaaleissa edes kahta prosenttia kansasta äänestänyt sosialistien ehdokkaita. Jossakin täytyy olla vika, joko porvaripolitikoitsijat ovat niin paljon etevämpiä vaalipuheissaan, tai ovat olot eivät kaipaa korjauksia, jossa tapauksessa "kansa" on tyytyväinen porvarijohtajiinsa. Tällä kannalla asiain ol-
len työläisten ei kannata lainata huomiota

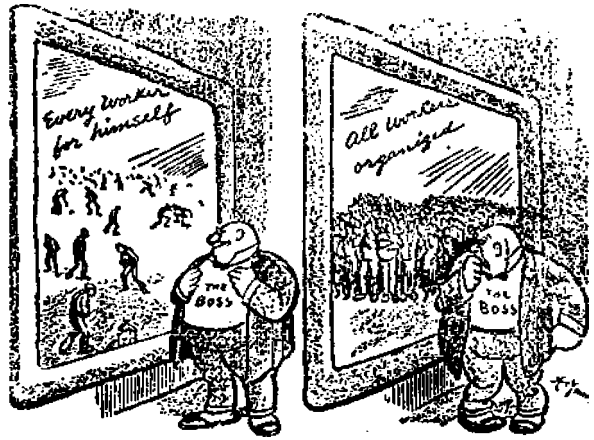
poliittiselle tohinalle. Tyhjän saa pyytämättäkin, sanotaan.

Valveutunut osa työväestöstä ei ole tunnustanut poliittisia puolueita minkäänlaisina tekijöinä yhteiskuntataloudellisessa elämässä. Kansa voidaan jakaa kuinka moneen poliittiseen ryhmään tahansa, mutta siitä huolimatta elämän perustekijät, tuotantosuhteet pysyvät samoina. Mielipiteet eivät ketään ravitse.

Politikoitsijat ovat aina yrittäneet "jakaa" kansaa eri puolueisiin. Siinä ei ole mitään väärin. Mutta kun he yrittävät jakaa työväenluokkaa ja heittää sen hameesta arpa, on se rikos. Työväestöä ei voida jakaa luokkiin, eikä puolueisiin. Lännen metsämies ja idän kutoja ovat orjia, joilla on vain yksi vihollinen. Massan kenkätyöläisiltä ja New Yorkin räätäleiltä ja Pennsylvanian hiilenkaivajilta riistetään heidän työnsä tulokset. Tuotantolaitoksissa tapaavat työläiset ahnaan porvarin, kapitalistin, joka ei tunne "kansaa," se tuntee vain liikevoiton. Työläinen näkee siinä elinesteensä imijän. Luokkatietoinen työläinen tietää, että hänellä ja "kansanvallalla" ei ole mitään yhteistä, eikä mitään tekemistä toistensa kanssa. Saman tietää tehtailija ja pankkiiri.

Luokkatietoinen työläinen ei ole kansanvallan vihollinen, sillä hän käsittää, että ei kansanvaltaa ole olemassakaan.

Poliittinen hounailu on ainoastaan valhetta ja petosta silloin, kuin sitä harjoitetaan työväestön kustannuksella. Se on yksilökamppailua hyvinvoinnista, eikä sillä

ratkaista mitään sellaista kysymystä, joka koskee työläisten hyvinvointia.

Työläisten on käytävä luokkataistelua olemassaolonsa säilyttämiseksi. Työläisten elinehdot ovat tuotantolaitoksista riippuvaisia. Siellä on taistelukin käytävä. Työläisillä ei ole mitään yhteistä hyvienkään politikoitsijain kanssa. Työläisillä on toistensa kanssa yhteistä orjuus, työnriisto, nälkäpalkat ja elämän epävarmuus. "Kansan hallitus kansan kautta kansan hyväksi," on vain lorua ja tarkoittaa yhtä vähän "hokkus bookus" loitsujen kanssa. "Kansan ystävät" ovat työläisistä yhtä kaukana kuin itä on lännestä. Työväestön ystävät löytyvät sen omista riveistä. Solidarisuus on työläisten äänetön vaalipuhuja. Yksi Suuri Uno sen äänestyslippu. Jos työläiset näitä osaavat käyttää, he voittavat ja silloin he hallitsevat itsensä kautta. Joka silloin ei työtä tee, ei myöskään syö. Se on työväenvaltaa. Toimi sen hyväksi!

RUNOILIJATOVERILLE

Kun lailla leivon kohoat
sa sinitaivaisiin
ja loihdit uskot, unelmat
ihaniin sävelmiin,
niin silloin haaskalinnut alheet
saa laulus maine suunniltaan,
he mielikatein vaakkuu valheet
kurjilla pihanurkillaan.

Mut sinä, lennä pilviin, —
matalain päitten yläpuolla!
Luo laulu syvä sointuvin
mi ijät elää, — ei voi kuolla.
Vapauskaiho ihmispuviin
sytytä, suuri innostus,
mi taistoihin vie pyhiin, koviin,
kun poljettu on vapaus.

—H. L.